

CENTRUMVISIE Architecten wonen in opdracht van gemeente Heerlen drie maanden in container voor stadhuis

Jagers die alles ter discussie stellen

Drie maanden wonen in een cabine bij het stadhuis. Protestactie? Sociologisch experiment? Nee, twee architecten die willen weten hoe Heerlen-Centrum *voelt*.

door **Benti Banach**

Ze beschouwen zichzelf als jagers die samensmelten met hun omgeving, geruisloos hun prooi besluipen en uiteindelijk bij het nekveld grijpen. Vandaar de naam DearHunters, naar de gelijkkluidende film over het Amerikaanse Vietnam-trauma. Alleen jagen Remy Kroese (34) en Marlies Vermeulen (29) niet op herten in Pennsylvania, maar in Heerlen op een minder tastbare buit: het binnenstadsgevoel van deze stad.

In opdracht van de gemeente Heerlen wonen de twee architecten drie maanden lang in een omgebouwde container voor het stadhuis in de Geleenstraat. Heerlen hoopt dat het duo - voor 15.000 euro - nuttige nieuwe inzichten en adviezen aandraagt die van pas komen bij de herziening van de verouderde Integrale Centrumvisie uit 2007.

Het is krap in de container, maar knus. Het bed van de twee is hydraulisch tegen het plafond geperkeerd. Twee klapdeurtjes achterin leiden naar een piepkleine ruimte met wasbak, droog toilet en douchecel. Ze koken er en zetten thee. Een geitenvel op de vloer onderstreept het huiselijk gevoel, dat met sprongen toeneemt als de Tibetaanse terriër Peer plots uit zijn hok tevoorschijn komt. Maar de container is vooral observatie- en werkruimte. Vandaar een horizontaal venster met blik op Heerlen. Twee nachten hebben Kroese (geboren in Heerlen, opgegroeid in het Heuvelland) en Vermeulen (uit Kortrijk) pas doorgebracht op hun nieuwe standplaats. Dat blijkt lang genoeg voor een substantiële eerste indruk. Zo valt hun het gebrek aan logica op de Cityring op. Kroese:

Marlies Vermeulen en Remy Kroese in hun container voor het stadhuis in Heerlen. „Wij kijken als jagers vanuit onze jachthut.“

foto Luc Lodder

„Voor de gemeente is de Cityring de grens van de binnenstad. Op sommige plekken voel je dat het centrum binnen de ring ligt, maar op andere plaatsen vraag je je af, ligt het centrum nu links of rechts van de ring, zoals op de Dr. Poelsstraat? Er is geen eenduidig straatprofiel.“

Ook al geconstateerd: erg brede en

“ Een te grote trui voor een stad kan gezellig zijn, maar dit past niet.

Marlies Vermeulen

desolaat aanvoelende straten in het centrum. Vermeulen: „Heerlen leeft in een extra large T-shirt. Een te grote trui kan gezellig zijn, maar dit past niet. Dat leid ik bijvoorbeeld af uit de pop-updingen die zijn verdwenen, zoals het Glazen Huis. Maar de stickers en affiches die ernaar verwijzen zijn blijven hangen. Doe iets nieuws, of haal anders de stickers weg.“

Niettemin is Vermeulen positief over de stad. „Heerlen is Heerlen, de stad probeert niets anders te zijn. Dat is rustig, aangenaam. In Maastricht kom je op straat en heb je het gevoel dat je op het toneel staat.“ Maar dat zijn, nogmaals,

allemaal eerste indrukken. Wat er over drie maanden uitkomt, is onduidelijk. Wel staat vast dat ze alles ter discussie stellen, dus ook de Cityring.

De twee komen uit de bouwkunst en geven ook les. Hun werkwijze schurkt aan tegen de antropologie en sociologie. Anders dan dertig, veertig jaar geleden zijn architecten

“ In Maastricht kom je op straat en heb je het gevoel dat je op het toneel staat.

Marlies Vermeulen

tegenwoordig geïnteresseerd in wat voor invloed gebouwen en omgeving op mensen hebben.

„We kijken als jagers vanuit onze jachthut“, verklaart Vermeulen de werkwijze. „We zitten urenlang in de kou, de vochtigheid, als mensen die heel veel moeite doen om op te gaan in hun omgeving. We proberen zo veel mogelijk informatie uit onze omgeving te halen. Onze aanpak is tijdgebonden en intiem.“ Daarvoor verlaten ze hun jachthut geregeld. Ze gaan met mensen praten, lopen, zoeken en kijken. Iedere zaterdag presenteren de twee hun ervaringen in een tijdelijk kantoor aan de overkant van de straat.